

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/11/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010078
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010078.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľa MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanova 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, v zastúpení advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/023/2012 z 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/023/2012 z 24. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 66 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím odporkyne č. RP/023/2012 z 24. apríla 2012 odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 44-PLO/O-432/2012, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na vyžiadanie súvislý záznam z vysielania z programu FARMÁR HLADÁ ŽENU, čím mohlo dôjsť k možnému porušeniu § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 2.300 €. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné

ju uhradiť na príslušný účet.

Ďalej uviedla, že v zmysle základných zásad správneho konania je Rada povinná pri ukladaní sankcií vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Za týmto účelom zákonodarca na jednej strane uložil vysielateľovi povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania a poskytnúť ich Rade na jej vyžiadanie, na strane druhej zveril Rade právomoc žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby. Táto skutočnosť však podľa odporkyne neznamená, že Rada, ako zákonom splnomocnený orgán dohľadu, nie je oprávnená vyhotoviť si záznam programu, najmä v prípade, ak nastane situácia, ako v predmetnom správnom konaní, kde účastník konania Radou požadovaný záznam vysielania na jej vyžiadanie nedodal. (Rada listom č. 6220/2011 zo dňa 2.11.2011 vyžiadala od účastníka konania súvislý záznam vysielania príslušného programu FARMÁR HL'ADÁ ŽENU zo dňa 31.10.2011, uvedené vyžiadanie bolo účastníkovi konania doručené dňa 4.11.2011. Účastník konania záznam nedoručil, a teda Rada použila ako podklad pre rozhodnutie záznam, ktorým disponovala z vlastného nahrávacieho zariadenia.)

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že vyhotovenie záznamu programu, najmä v prípade, ak Radou požadovaný záznam účastník konania Rade neposkytne, je teda nevyhnutným predpokladom pre vykonávanie zákonnej právomoci Rady - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov a je nevyhnutným predpokladom pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu a v prípade porušenia zákonných ustanovení udeľovať vysielateľom príslušné sankcie. Rada preto vyhotovením záznamu predmetného programu postupovala v plnej zhode so svojimi zákonnými kompetenciami a svojím zákonným poslaním.

Poukázala na to, že vyhotovila záznam predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania, na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania a v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. Preto považovala argumentáciu navrhovateľa za špekulatívnu a účelovú.

K navrhovateľovej námietke, že záznam vysielania programu účastníka konania je predmetom autorského práva a použitie tohto záznamu podlieha autorsko-právnej ochrane, odporkyňa uviedla, že zákon č. 618/2003 Z. z. upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi majiteľom autorských práv a ostatnými subjektmi súkromného práva. Autorský zákon poskytuje majiteľovi autorských práv ochranu pred neoprávneným zásahom do jeho autorských práv. Záznamy predmetného programu boli vyhotovené iba pre potreby správneho konania, tento záznam je po celý čas súčasťou administratívneho spisu a prístup k nemu majú iba poverení pracovníci, alebo osoby zo zákona príslušné nahliadnuť do administratívneho spisu. So záznamami predmetného programu sa manipuluje v rámci správneho konania, alebo v rámci konania predchádzajúcemu správne konaniu a vždy iba v miere nevyhnutnej pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu veci, pričom samotný záznam nie je ďalej rozširovaný.

Na základe uvedeného dospela odporkyňa k záveru, že samotným vykonávaním zákonného poslanca z daného stavu veci nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do autorských práv majiteľa autorských práv k predmetnému programu, a preto Rada považuje túto námietku účastníka konania za neodôvodnenú.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, rozhodnutiami vo veci porušenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania viacerými rozhodnutiami uložená sankcia - pokuta.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok [§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní v prvom rade namietol spôsob, akým si Rada vyžiadala od neho záznam z vysielania, pretože nemá oporu v zákone č. 308/2000 Z. z., ktorý vyslovne upravuje spôsob získania záznamu vyžiadaním od vysielateľa, pričom zákon na tento úkon dáva Rade právomoc (§ 5 ods. 1, písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z.).

Poukázal pritom na to, že vo svojom podaní k vyžiadaniu záznamu z vysielania požiadal Radu o

rozhodnutie vo veci dodania záznamu, nakoľko právomoc žiadať záznam od vysielateľa je vyššie uvedeným zákonným ustanovením zverená Rade, ako kolektívnemu orgánu. Takéto rozhodnutie nebolo účastníkovi konania vôbec doručené a zo zápisníc Rady, ktoré Rada zverejňuje na svojej internetovej stránke je zrejmé, že nebolo vôbec prijaté.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že následne v priebehu samotného správneho konania viacnásobne namietal nezákonný postup správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu a zabezpečovaní podkladov rozhodnutia. Vo svojom podaní, ktoré je súčasťou administratívneho spisu upozornil na nezákonnosť získania záznamu z vysielania programovej služby JOJ. Okrem absencie zákonného rozhodnutia Rady, ktorým by vykonala svoju právomoc v zmysle § 5 ods. 1, písm. m) zákona č. 308/2000 Z. z., Rada získala a v správnom konaní použila ako dôkaz záznam z vysielania vyhotovený pre účely správneho konania na nahrávacom zariadení Rady.

Takýto postup Rady je v rozpore s viacerými právnymi predpismi platnými v Slovenskej republike a najmä s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“).

Citujúc článok 2 ods. 2 Ústavy SR, obsahujúcu ústavný príkaz, že „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, je ďalej rozvedený v § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“ alebo „správny poriadok“). Uvedená právna úprava podľa navrhovateľa nedovoľuje správnomu orgánu postupovať spôsobom iným ako určeným zákonom a najmä nie zasahovať do práv súkromných osôb bez zákonného dôvodu (základný predpoklad pre ochranu majetkových práv je odvodený z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR).

Namietal, že zákon č. 308/2000 Z. z. na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l), umožňuje Rade získať záznam z vysielania pre potreby správneho konania jedinou legálnou cestou, a to na základe vyžiadania od vysielateľa „Vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.“ Z vyššie uvedených dôvodov vysielateľ Rade nezaslal záznam predmetného programu, a preto Rada nemohla získať a použiť zákonne získaný záznam z vysielania, ako dôkazný prostriedok v správnom konaní.

Podľa navrhovateľa zákonný režim ochrany práv vysielateľov je upravený v ustanovení § 68 ods. 1 a 2 zákona č. 618/2003 Z. z. Spoločnosť MAC TV, s.r.o. však Rade žiadny súhlas na akékoľvek použitie záznamu vysielania, a ani na jeho vyhotovenie neudelila. Bez udelenia súhlasu je možné záznam z vysielania nahráť a použiť opätovne len za podmienok upravených v § 24 až § 38 zákona č. 618/2003 Z. z. Akékoľvek iné nakladanie so záznamom z vysielania je nezákonným zásahom do práv vysielateľa a má okrem súkromnoprávnej tiež verejnoprávnú rovinu, je porušením zákona a môže mať pre narušiteľa trestnoprávne následky.

Vykonanie dôkazu o obsahu predmetného vyššie uvedeného programu televíznej programovej služby JOJ je vzhľadom na vyššie uvedené v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., a preto nie je možné naň, ako na nezákonne získaný dôkaz (nebol získaný v súlade s právnymi predpismi), prihliadať. Dôsledkom vykonania dôkazu z nezákonne získaného dôkazného prostriedku je vada rozhodnutia správneho orgánu, takéto rozhodnutie nie je možné považovať za zákonné a v súlade s § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb.

Navrhovateľ tvrdil, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie Rady je správnym trestaním, je namieste tiež zohľadnenie systémovo rovnakej úpravy použitej v trestnom procese (§ 2 ods. 12 a § 119 ods. 2) zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Nezákonný dôkaz je pre konanie vždy neprípustný.

Podľa navrhovateľa vzhľadom na vyššie uvedený nezákonný postup a nezákonne získaný dôkazný prostriedok nie je možné v konaní na tento dôkaz prihliadnuť, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, nakoľko správny orgán nevie iným, zákonným spôsobom dokázať tvrdenia uvedené v odôvodnení rozhodnutia a výrok rozhodnutia sa stáva v celom rozsahu neodôvodneným.

Odporkyňa sa písomne vyjadrila k opravnému prostriedku navrhovateľa a uviedla, že povinnosť zaslať záznam nevzniká rozhodnutím v správnom konaní, ale jej existencia vyplýva z § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. Ide teda o jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy a jeho

vnútroinštitucionálne zabezpečenie je preto otázkou vnútornej organizácie činnosti odporkyne. Jedinou podmienkou platnosti takéhoto úkonu je jeho autentickosť. To znamená, že z neho musí byť zrejmé, že ide o úkon odporkyne.

Poukázala na to, že list doručený navrhovateľovi bol opatrený podpisom predsedu Rady. Vzhľadom na skutočnosť, že predseda Rady v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. koná v mene Rady navonok, je akákoľvek pochybnosť o autentickesti predmetného úkonu vylúčená.

Potom nahratie záznamu vysielania programu, ktorý Rada v rámci svojej úradnej činnosti preskúmava, je teda v rámci spoľahlivého zistenia skutkového stavu nevyhnutným predpokladom pre vykonávanie zákonnej právomoci Rady - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti poskytovania vysielania televíznej programovej služby a v prípade porušenia zákonných ustanovení udeľovať vysielateľom príslušné sankcie.

Povinnosť vyhotoviť záznam vysielania pre potreby správneho konania vyplýva Rade ako správne mu orgánu z ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie pritom nie je viazaná len návrhmi účastníkov konania. Navyše, rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., správny orgán. Uvedené oprávnenia umožňujú správne mu orgánu vykonať všetky úkony, nevyhnutné na spoľahlivé zistenie veci. Nie každý úkon je však možné a nutné aj legislatívne vyjadriť *expressis verbis*.

V súvislosti s vyššie uvedeným odporkyňa uviedla, že vyhotovením záznamu vysielania predmetného programu postupovala v plnej zhode so svojimi zákonnými kompetenciami a svojím zákonným poslaním, a preto jednoznačne odmieta vyššie citovanú argumentáciu navrhovateľa z dôvodu jej špekulatívnosti a účelovosti. Rada vyhotovila záznam vysielania predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania, na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania televíznej programovej služby a v zmysle ustanovení § 32 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb.

Výhotovenie záznamu voľne dostupného vysielania v rámci vykonávania zákonného dohľadu, výlučne pre účely správneho konania teda v žiadnom prípade nie je možné podľa odporkyne považovať za zásah do autorských práv. Záznam vysielania predmetného programu bol vyhotovený iba pre potreby správneho konania. Tento záznam je po celý čas súčasťou administratívneho spisu a prístup k nemu majú iba poverení pracovníci, alebo osoby zo zákona príslušné nahliadnuť do administratívneho spisu. So záznamami predmetného programu sa manipuluje v rámci správneho konania, alebo v rámci konania predchádzajúcemu správne mu konaniu a vždy iba v miere nevyhnutnej pre spoľahlivé zistenie stavu veci, pričom samotný záznam nie je ďalej rozširovaný.

Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správne mu konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov /ďalej len „správny poriadok“/), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/023/2012 z 24. apríla 2012, ako právne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2, písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správne mu súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie

druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

Najvyšší súd zdôraznil predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd SR na svoj rozsudok zo dňa 29. marca 2012 sp. zn. 5SŽ/11/2012, zverejnený v plnom rozsahu na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR <http://nssr.blox.sk/blox/cms/portal/sk/rozhodnutia>, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m) v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l) ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Na nariadenom pojednávaní, na otázku predsedníčky senátu, či v minulosti bolo vyžiadanie si záznamu

zo strany odporkyne robené rozhodnutím, a prečo to nenamietali doteraz, právny zástupca navrhovateľa uviedol, „že to niekoľkokrát namietali, a že je to pre nich zásadná otázka, nakoľko neoprávneným vyhotovením si monitoringu bolo neoprávnené zasiahnuté do vysielania v zmysle autorského zákona, ktorý vyžaduje súhlas autora s uverejnením diela alebo osobitné zmocnenie v inom zákone. MAC TV Rade súhlas nedal a zákon č. 308/2000 Z. z. takéto oprávnenie taktiež nedáva. Výriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99% a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.“.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadnutí, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonnom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu (osobitne s poukazom na prednes navrhovateľa na ústnom pojednávaní dňa 29. marca 2012), najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.

V tejto súvislosti najvyšší súd tiež upozorňuje na to, že tam, kde chcel zákonodarca vyjadriť, že Rada koná vo forme rozhodnutia, výslovne to v zákone uvádza (napr. § 5 ods. 1, písm. a/ až d/ § 6 ods. 2 písm. a/ zákona 308/2000 Z. z.), pričom ani správny poriadok takúto povinnosť neurčuje.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že ani odlišný právny názor navrhovateľa na formu žiadosti o poskytnutie záznamu (list Rady č. 6012/2010 zo dňa 15.12.2010), nevysvetľuje jeho oneskorenú vecnú reakciu (námietku z 15.3.2011), urobenú s dostatočným časovým odstupom od zániku jeho povinnosti na uchovanie záznamu spornej relácie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/, zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností vysielateľov podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov a v prípade ich porušenia ukladať sankcie.

Zákon ani v ďalších ustanoveniach výslovne neupravuje spôsoby realizácie tohto dohľadu. Z uvedeného ustanovenia je však zrejmé, že ide o výkon dohľadu ex offio, ktorý musí zabezpečiť samotná Rada permanentne, i bez vonkajšieho podnetu (napr. sťažnosti diváka) a vlastnými prostriedkami. Zo špecifik predmetu dohľadu (§ 3 písm. a/ cit. zák.) a jeho rozsahu vyplýva, že pre splnenie daného účelu musí mať odporkyňa možnosť zabezpečiť sledovanie televízneho vysielania (monitoring) aj pomocou technických prostriedkov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 308/2000 Z. z. (jej všeobecnej časti kapitoly o nárokoch na štátny rozpočet) je zrejmé, že zákon s touto činnosťou Rady počítá (zvýšenie počtu pracovníkov v oblasti monitoringu + zakúpenie videotechniky pre monitorovanie).

Oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamu vysielania aj vysielateľa je teda len ďalším, nie však jediným spôsobom realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.

Z obsahu stanoviska navrhovateľa z 15. marca 2011 k vyžiadaniu záznamov z vysielania (č.l. 7), odpovede odporkyne na toto stanovisko z 18. apríla 2011 (č.l. 6) a listu odporkyne zo 6. mája 2011 jednoznačne vyplýva, že odporkyňa z vlastného automatického nahrávacieho zariadenia na účely dohľadu, vytvorila kópiu (rozmnoženinu) spornej relácie až po tom, čo navrhovateľ záznam zjavne úmyselne v rozpore s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. neposkytol.

Takto vytvorený záznam bol odporkyňou použitý výlučne na účely a potreby správneho konania, ktoré jej vyplývajú z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zák. č. 71/1967 Zb.

K námietke navrhovateľa, v ktorej poukazuje na autorský zákon, najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza, že tento zákon upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi nositeľom autorských práv a práv s nimi súvisiacich a ostatnými subjektmi súkromného práva. Takto potom uvedená námietka nepodlieha prieskumu v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti OSP a najvyšší súd na ňu nemôže prihliadať.

Navyše podľa názoru najvyššieho súdu týmto postupom majetkové právo vysielateľa podľa § 68 ods. 2 písm. c/ zákona 618/2003 Z. z. mohlo byť dotknuté len v nevyhnutnej miere, potrebnej pre splnenie zákonom stanoveného poslanca a pôsobnosti Rady, t.j. jej konanie na základe zákona.

Námietka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Podľa najvyššieho súdu nemožno vylúčiť, že motív tohto konania vysielateľa vychádza aj z porovnania zákonných rozsahov pre výšku pokuty za nedodanie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady (663 € do 66.387 €) a pre výšku pokuty za správny delikt § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za ktorý bol navrhovateľ sankcionovaný (3.319 € do 165.969 €), kde je zrejmé, že nedodaním záznamu vysielania na vyžiadanie Rady sa navrhovateľ chcel vyhnúť sankcionovaniu za závažnejší správny delikt, a teda aj vyššej pokute. Uvedené konštatovanie najvyššieho súdu utvrdzuje aj vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na nariadenom pojednávaní, ako je uvedené vyššie uviedol, že „vyriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99% a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.“

K ďalšej námietke, v ktorej prezentoval navrhovateľ vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, musí najvyšší súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakeho postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené

kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 13.12.2010 o cca 22:12 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - NOVINY PLUS - MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA a je konkrétne uvedený i správny delikt - odvysielaním predmetného programu svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy SR vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavny zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky).

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

K poslednej navrhovateľovej námietke, kde namieta právne posúdenie veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada, a to z dôvodu, že v posudzovanom prípade sa jedná o odvysielanie obsahu vo vzťahu k sérii Farmár hľadá ženu, protagonisti tohto programu sú zmluvnými účastníkmi programu a sprievodných aktivít, kde podľa navrhovateľa hranica pre posudzovanie prípadného možného zásahu do práv účastníka uvedeného programu by mala zohľadňovať skutočnosť, že osoba do ktorej práv mohlo údajne byť zasiahnuté je za svoju účasť v programe honorovaná, bola si vedomá úlohy, v ktorej bude vystupovať, o účasť v programe sa prihlásila, a preto nemôže žiadať o rovnakú ochranu ako osoba na programe nezainteresovaná najvyšší súd uvádza v zhode s vyjadrením odporkyne a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 4SŽ/9/2006, že zákon ukladá povinnosť nezasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv slobôd iných a pri posudzovaní porušenia § 19 zákona č. 300/2005 Z. z. nie je podstatné, či sa jedná o slobodné konanie účinkujúcich alebo nie.

Verejný výsmech a verejné vyjadrenia voči osobe Mariána na obrazovke je preto zásahom do ľudskej dôstojnosti.

K uvedenej námietke na záver najvyšší súd uvádza, že je nesprávne si myslieť, že podpisom akejkoľvek zmluvy sa človek môže vzdať svojich základných práv a slobôd, ktoré sú podľa Článku 12, ods. 1 Ústavy SR neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Najvyšší súd vychádzajúc aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie rozhodnutia vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. US 322/2011-www.concourt.sk) v zhode s vyjadrením odporkyne neakceptoval ani poslednú námietku navrhovateľa týkajúcu sa právneho posúdenia veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada.

Takto potom rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd taktiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí a to včítane výšky uloženej sankcie, ktorú tiež považuje za primeranú a patrične odôvodnenú.“

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 5Sž/11/2012, pri ktorom Najvyšší súd SR nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie správneho orgánu ako súladné so zákonom potvrdil.

Najvyšší súd SR zároveň zaviazal neúspešného navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 66 € a to v zmysle ust. § 2 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s ust. § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.